

Publicerad 2009-04-24 15:12 av Tea Alex

Och ja, jag blev starkare.

Det var hon och inte jag

Man hade kunnat tro att jag skulle bli arg, av dina tveksamheter och dina tvivel. Av dina mjuka ord som landade som bomull i mitt ansikte, små kyssar av hopp och önskningar som föddes i mina handflator. Man hade kunnat tro att jag skulle bli ledsen och förtvivlad av dina löften, de bara jag kunde höra i ditt tonläge, alla små och osagda drömmar som vi skulle få, som väntade runt hörnet. I slutändan var det ändå hon som vann, trots att jag var så fast besluten att våga. Det var hon, som ingen kvinna kan jämföras med som vann dig. Hon fick älska med dig till och med på nyårsafton när jag satt med mina vänner och drack rödvin och önskade att jag skulle kunna komma dig nära med ett sms. Hon fick vara i dig, med dig, över dig och jag och din syster och alla andra som så förtvivlat försökte vara viktiga för dig suddades ut och försvann. Vi brände broar den natten, brände och förstörde. Jag stal mig en roddbåt och tog mig ut på sjön för att beskåda staden från håll, alla bränder som härjade och förtärde. Det såg ut som att eldslågorna dansade mellan husen. Det var så tyst där, där jag satt, små vindar som viskade om förändring och förnyelse svepte över mig. Jag huttrade. Det var din stad, inte min. Det var ditt liv, inte mitt. Det var hon, och inte jag. Lilla fröken Heroine, och den stad som kallas Stockholm.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tea Alex med Poeter.se id #23318 innehar upphovsrätten